

REVISTĂ
LITERARĂ, BELETRISTICĂ ȘI DE DISTRAȚIUNE.

Apare în 1/13 și 15/27
a fie-cărei luni.

Proprietar, editor și redactor responsabil:
George Curteanu.

ABONAMENTULŪ
Pe an 3 fl., pe 1/2 an 1 fl. 50 cr., pe 1/4 an 75 cr.
Pentru România și străinătate: Pe an 7 franci.
Prețul e a se solvi înainte.

Nr. 6.

Bistrița, 15/27 Martie 1894.

Anul IV.

Mihailū Cogălniceanu.

— Schiță biografică și literară. —

De Victorū Onișorū.

(Fine).

Elū în privința acēsta avea alte păreri, cari diferiau de cele ale lui Brătianū. De aici încolo a luat parte în tōte sesiunile corpurilor legiuitoare. De multe ori și-a ridicat glasul în parlament. Viitorul patriei sale îl interesa totdeauna. Ca mai espertu da sfaturi la cei mai tineri, de cari se bucura mult, când îi vedea că aducū înainte cestiunī, ce țintescū la înaintarea și solidificarea statului românū, pentru care dēnsulū a făcutū atātū de multū. — „... Mihailū Cogălniceanu, ca bărbatū de statū cu vederi înalte, ca omū cu inimă mare și generosă, ca Românū înfocatū a cuprinsū în inima sa sōrtea tuturorū Romānilorū, elū a înțelesū și necazurile nōstre și scia sē indice compatrioțilorū sēi din țera liberă și independentă cărarea, pe care trebuie sē procedā întru apērarea romānismului.“¹⁾ Acestū mare bărbatū nu s'a mārghinitū a se îngriji numai de sōrtea Romānilorū cuprinsī în mândrulū regatū, ci elū a privitū și asupra corpului sfāșiatū alū întregului romānismū, asupra tuturorū fiilorū aceleiași mame duiōse. În Februarie 1886 luā cuvēntulū în parlamentulū românū și în unū lungū discursū a combātutū fatala direcțiune, ce luase pe atunci guvernulū în aprețierea îndatoririlorū sale naționale față cu Romāniī asupriți de dincōce de Carpați. În acestū discursū a luatū în apērare cauza Transilvaniei și a Transilvānenilorū, a împărțitū și o conversație intimă, ce a avut-o la începutul rēșbelului romāno-ruso-turcū cu unū bărbatū de statū alū Ungariei. N'a numitū pe bărbatū, nefiindu-i permisū a-i citā numele fără vōia aceluia.²⁾ În aceea conversație

Cogălniceanu i-a doveditū, că Romānia nu vrea se-i iea Ungariei Transilvania și că nu face propagandā, însă sē o guverneze bine și sē deo fie-cărei naționalități ce este alū sēu, ca strigātele frațilorū sē nu trecā preste Carpați și sē-i neliniștescā.

În 1887, când „Gazeta Transilvaniei“ și-a sērbatū jubileulū de 50 de ani ai existenței sale, Cogălniceanu ca vechiū colaboratorū încā de pe la anulū 1839—49 i-a adresatū o scrisōre, ce s'a publicatū în numărulū festiv alū „Gaz. Trans.“, ce a apărutū cu aceea ocaziune. În acēsta salutā cu multā căldurā și dragoste frățescā pe susțitorilū „Gazetei“ și în generalū pe frații de preste munți. Iată ce țice elū între altele.

„Dreptulū nu pierē nicī odatā, mai alesū când elū are apēratori ca voi curājoși fi ai Carpaților, cari în mijloculū persecuțiunilorū, restriștelorū ați seiutū susținē pe valorosā „Gazetā a Trans.“, ce a fostū și este nu numai marea vōstrā înainte luptātore, dar și însăși analele admirabilelorū vōstre acte pentru susținerea și desvoltarea naționalității romāne în timpū de jumētate de seculū. Noi Romāniī din regatulū romānescū unū minutū n'amū fostū, unū minutū nu suntemū fără a împărțāși durerile vōstre, pentru asigurarea naționalității romāne acolo, unde D-șeu și divulū Traianū au implāntat-o, căci scimū, că atunci când — (dar acēsta nu va fi) — când naționalitatea romānā ar fi stīnsā preste Carpați, nicī noi Romāniī de dincōce de Carpați nu vomū avē propria nōstrā existență naționalā asigurată.“

În 5 Decemvrie 1890 a ținutū în camerā unū memorabilū discursū, în care țice, că bētrāniī, cari au luptatū până acum pentru ridicarea regatului romānescū se ducū la cele eterne, pe urma lorū rēmānū tinerilū, în

¹⁾ Veți „Gazeta Transilvaniei“ 1891 Nr. 140.

²⁾ Gaz. Trans. Nr. 156 din 1891 susține, că acelu bărbatū de statū ungarū a fostū contele Iuliu Andrāssy.

carî își pune t^otă speranța: le recomandă apoi caractere demne de imitată, le dă câteva lămuriri, că pentru ce au lucrată bătrânii așa la unirea principatelor și pentru ce au convenit ei întru a aduce ună principe străină. Constată că cele 4 puncte d'întâi, ce au fost formulate în adunarea ad hoc, s'au împlinit și mai restéză generațiilor următoare ală cincilea, în care se dice, că puterea legiuitoare să fie încredințată unci obștesei adunări, în care să fie reprezentate t^ote interesele națiunei și sfârșesece cu cuvintele: „țera nu voiesce guverne, carî să-și facă majorități, ei majorități, carî să dea guverne!“ O altă vorbire a ținut în 7 Decembrie. Amendoné le-a publicată într'o broșură separată.

— Aceste vorbirî și scrisoarea, ce am adresat-o regelui Carolu cu ocasiunea jubileului dela 10 Maiu, cuprindă testamentul meu politică — s'a exprimată cătră directorul „Gazetei Trans.“ Dr. Aurelu Mureșianu.

În 1/13 Aprilie 1891 Academia română din București, marea instituțiune de cultură națională, întemeiată la 1866, și-a s^{er}batu jubileul de 25 de ani. Acestă înaltă societate în primii ani l'a alesu pe Cogălniceanu de membru ală său. Dup'aceea a fostu alesu și presidentu, iar de presentu era presidentu ală secțiunei istorice. Acuma s^{er}bându jubileul, în ședința festivă, presidată de M. S. Regele Carolu, a cetitu espunerea istorică a trei evenimente mărețe contemporane, la carî însuși a luat o parte însemnată și cum se exprimă cu multă modestie: — quorum parva pars fui, — anume: desființarea robiei Țiganilor, a privilegiilor de clase, a elăcii și împroprietărirea țeranilor. Acestă discursu e o parte însemnată din istoria recentă a României.

Dar ună morbă, de care pătîmia de multă, îl făcu să se retragă iară întru ale sale. — În 4 Maiu a primitu durerioasă șeire despre înceterea din viață a colegului său Ionu C. Brătianu, cu care a luptat aprôpe o jumătate de seculu și pe care avea să-lă urmeze în curându la cele eterne. Soției acestui mare titanu, D^omnei Pia Brătianu, i-a adresat o scrisore de condolență, în care își exprimă părerea de rău, că nu pôte alergă la înmormântare la Florica, fiindu și elă bolnavu.

Cogălniceanu pătîmia de p^étră în beșică și din acestă cauză fusese silitu să îndure durerile mai multora operațiilor. Până ce era mai tîn^{er}a suferise cu succesu acestă greu tratamentu, repetat mai în fie-care ană și învinsese cu succesu durerile operațiilor, în cele din urmă bôla îl slăbise atăt de multă, căta ună desnodămintu fatalu era fôrte de temut. Chiar ilustrul bolnavu își făcea puține iluzii asupra rezultatului unei n^ou^e operații și prev^éd^éndu, pôte, unu rezultat funestă, luase înainte de plecarea la Paris t^ote dispozițiile de lipsă, ca m^ortea să nu-lă atle nepregătita. Însă suferințele grozavu de

mare, ce avea, îl astrîns^ră cu t^ote prevederile funeste, să facă ultima încercare și chiar imediatu după 10 Maiu plecă la Paris și se instală în institutul sanitaru: „Maison de santé des Frères Hospitalières de Saint Jean de Dieu,“ pentru a găsi o îngrijire mai potrivită cu starea sa de slăbiciune și mijlocele cerute, ca operația să aibă t^ote garanțiile de reușită. La începutu se credea, că bolnavul va îndura cu aceeași bărbăție din trecut și că operația va reuși; medicul operator îi erau prietenii, dar chiar și ei se îndoiau de reușită. Operația se făcu, bolnavul suportă până i se sf^rmă p^étra, dar îndată după aceea făcu o sfortare și medicul observă, că a încetată respirația. Ilustrul bărbatu și-a dat sufletul. Însuși medicului i-a părut rău, că a încercat operația. Acestă a fost în ziua de 21 Iunie (2 Iulie) la 5¹/₂ ore după am^édⁱ. Cu iuțala fulgerului se respândi acestă șeire în t^ote părțile. T^otă inima românească a îmbrăcatu doliu. Iașul, locul său natalu, unde dispuse prin testamentu să fie înmormântat, precum și orașele mai principale luară o față de doliu. T^ote Țările mai însemnate fără deosebire de partidă apărură încadrate în negru și inserară articole elogiöse pentru marele bărbatu. Senatul și camera și-au suspendat ședințele, apoi în vederea înaltei poziții, ce a ocupat el în statu votara 30,000 Lei, pentru-că înmormântarea să se facă pe cheltuiala statului și numai decătă dădu ordinu, ca ministrul plenipotențiaru din Paris să iee măsurile necesare pentru înbalsamarea și aducerea în ț^{er}ă a corpului.

Corpul sosi în ț^{er}ă în 1/13 Iulie, iar înmormântarea se făcu în 3/15 Iulie în cimiterul „Eternitate“ din Iași, coșciugul fu purtat pe brațe de aceia, pentru carî s'a îngrijit el în t^otă viața -- țeranii îl coboriră în mormântu.

Iată în trăsuri generală biografia acestui mare bărbatu de statu ală României. Dintr'ênsulu a rămas puținu pe terenul artistic și literar; cronicile publicate, câteva articole admirabile, discursuri mărețe, încercări de reviste, rapôrte politice; dar într'ênsulu mai multă admirămă pe omul politicu, energicu și îndrăsn^éțu, care a pus temelii n^ou^e statului român și i-a deschis calea spre înaintare pe t^ote terenele.

Cu Mihailu Cogălniceanu s'a dus în lăcașurile eterne încă una din cele mai ilustre figuri a epocii de red^eșteptare și regenerare națională. Cu d^ênsulu s'a dusu uriașulu, ce a înfățișat geniul Românilor moldoveni. Bătrânii stâlpi ai statului român se duc unulu după altulu, — totu trecutul cade în ruină și în curându îi vom ved^e scrisă istoria pe crucile unui țințirimu, în cărțile de școlă, în inimile câtorva bătrânii și . . . . în faptele lor. ¹⁾

¹⁾ Dice d-lă D. A. Teodoru.

Suspini.

*Sum slabă ca și frunza de vânturi legănată
Cu simțurile triste și fața superată, —
Deși știi, că în lume ar fi cu multă mai bine
S-arătă totu veselie și simțuri dulci senine.*

*Dar vai, eu însă nu pot, căci de de ce merge
Puterea vieții mele din sufletu nu se șterge
Și par' că vedu mormântul o, grăpa mea săpată,
In car' pe multe veacuri se fu înmormântată.*

*In car' pe multe veacuri se fu înmormântată
De cei doriți de mine o, multu îndepărtată,
De scumpa mea copilă și soțulu meu celu dulce,
De totu, ce în asta lume ah! m'a făcutu ferice!*

Elena Gaboru.

Jurământul Leoniei.

Romanu de Percy Golding.

Traducere de G. C. Bărnulescu.

(Urmare)

VII.

Trecu o săptămână dela întâlnirea din galeria de tablouri fără ca lordul George să mai potă vedé pre Leonia în față; portarea ei, ce dovedea, că voesce a-lu incunjură ila superă și începú a-i fi frică, că tînăra copilă se simte ofensată prin portarea lui din galeria.

Ochii ei plini de spiritul ilu fărmeaseră și dorul de a se mai delectă în ei ilu făcea să cutriere totă casa. Dar totu în deșertu, căci Leonia scia a-i scăpă tot-deuna din mână.

Intăritatū de acēsta resistință dorul lui de a o întelni creseu din ce în ce mai multă și când odată la intrarea lui în grădină o vedú érași fugindu dinaintea lui, se repeđi călcându de-odată preste trei trepte în odaia surorii sale.

Acēsta ascundēndu iute o epistolă în busunarū strigă iritatū: — Cum poți intră fără a bate la ușă? De ai fi mai tînăru, ți-ași stringe eu mințile la locu.

— Frumósă primire e acēsta!

— Așa precum meriți.

— Póte că ți-ar paré rău, dacă m'ași depărtă fără a-ți spune, că am gându să călătoreseu la Parisu si ca se scii am venitū anume să te întrebū, nu ai ceva comisiuni?

— Voesci să mergi la Parisu, George? vorbi Syna. Apoi liniștindu-se continuă: Asta-i altă-ce, ascéptă puținū până ce voiu alcătui o listă preste trebuințele mele.

In timpū ce Syna era ocupată cu scrisulū, tînăru bārbatū își așinti privirea spre ușă sperāndu a vedé pe Leonia intrāndu, apoi vorbi abia ascundēndu-și nerābdarea intru unū tonū la aparință indiferentū: — Unde-i domnișóra Leonia? Atātu de puținū te întreținī cu dama ta de conversațiune?

— Lasă la o parte asemenea întrebări și nu te obicinui a fi curios!

— Și în adevēru tu voesci a mă dojeni pentru fie-

ce observațiune inocentă? Dar gluma la o parte, Syna, nu-i dēnsa fórté drăgălașă?

— Cine — dēnsa? întrebă Syna zimbindū cu malițiā. — Presupunī dórā pre Annetta?

— Ba nici decātu! Pre domnișóra Șorley!

— De curundū ai făcutū acēsta descoperire interesantă?

— Nu; adecă acēsta-i părerea generală despre ea; însuși tatālū nostru este unulū dintre admiratoriī ei.

— Ce! — eschiāmă Syna aruncāndu în fratele seu cu unū globū de hārtie.

— Scii tu destulū de bine, ce gândeseu eu. Dēnsa scie să-si căstige amicițiā tuturorū acelora, carī vinū în atingere cu ea.

— Erāși o descoperire interesantă, — contrariā Syna delectāndu-se de perplexitatea lui George. Apoi continuă în tonū mai seriosū:

— Totuși credū, George, că scii, că domnișóra Șorley nu-i o fată, cu care se potū face glume.

— Asta-i și a mea părere. M'ai întelesū rău, soriórā. De altminte nu-ți fiā frică, căci nu am uitatū nici-cānd, că sum unū Deveral.

Superbū străluciau negri ochii alui George, când dete espresiune acestorū din urmă cuvinte.

Syna contrariā simțindu-se neplăcută atinsă: — prelungă tóte aceste te rogū să me lași singurā, căci am de scrisū mai multe epistole.

— Frumosū mi-a umblatū aici, — gândi tînăru coborindū încetū pre trepte; apoi preocupatū de dorulū seu deschise ușā salonulū, dar se opri pre pragū eschiāmāndū: — In adevēru, ea e aici!

Leonia, ce tocmai ordina florile din unū vasū, ce se afla pre cuptorū; tresări la sunetulū glasulū, ce-lu cunoseea așa de bine, trase fără vóiā vasulū prețiosū, care și cađū josū și se sfārmă în mii de bucāți.

Palidă și plină de frică stetea tînăra copilă cu buzele tremurānde și medita la eventualele urmări a nein-

demănării sale, carea în cele din urmă p^ote se servescă de cauză pentru dimisionarea ei.

Ac^osta fa^oță palidă a tinerei copile st^oirni mila lui George, și inte o m^ongăiă d^oic^ondu-i: — Liniscesce-te domniș^oră Șorley, eu sum de vină singur^o și singur^o voi^o suportă și urm^oările.

— D-ta? O, nu, la asta nu me pot^o învoi, căci ar fi o lașitate din parte-mi. Contesa nu mi-ar ertă-o nic^odată, căci acest^o vas^o a fost^o o ereditate f^orte prețioasă.

— In tot^o casul^o mama se va irit^o f^orte tare, in-se chiar pentru aceea va fi d^oatoria mea s^oe te ap^oer^o. Nu va fi bine așa, domniș^oră?

— Recunosc^o dorința d-tale de a m^oe ap^oer^o, respunse d^onsa în un^o glas^o tremur^otor^o.

— Nu-i acesta dreptul^o natural^o, că cei mai tari s^oe ap^oere pre cei mai slabi? întreb^o George cu un^o ton^o afectat^o uit^oându-se în fața copilei cu privir^o de admirațiune.

— Așa-i, dar de unde vi^o d-ta s^oe me scutesc^o de dojene pre mine, pre o str^oăină?

— O frumsetă, ce se află în strimț^ore e aceea, căreia imi ofer^o servițiile mele. Apoi observ^oându în ochir ei umeđi de lacrim^o o espresiu^one de durere continuă cu grabă: — O amic^oă a surorii mele p^ote cont^o oric^oând la simpatia și amicitia mea.

Vorbele lui erau balsam^o pentru superbia rănită a Leoniei și în inimă i cerea tinerului bărbat^o ertare pentru că cu altă ocaziune il^o creduse at^oât^o de arogant^o.

— Ce ai d^oice, dac^oă în ac^osta imprejurare am^o face o legătură? — continuă George. Sta-mi-ai d-ta în ajutor^o, la întm^oplare, d^oecă în o bună dimi^oneț^oă aș^o căd^oe eu la ceva năcaz^o?

— De sigur^o, milord^o, noi femeile avem^o o inclin^oare deosebită de a ajut^o și a mijloci, — respunse Leonia trăg^oăn^ond^o și cumpanind^o tot^oă vorba cu ingrigire.

— Pardon^oeză, domniș^oră Șorley, voiam ca cuvintele mele s^oe nu fi^o luate în un^o înțeles^o așa larg^o și nu aș^o voi^o nic^o decum ca tot^oă lumea s^oe ie parte la legătura noastră.

Leonia pentru a-și ascunde perplexitatea, ce creșea din ce în ce, se plec^o se stringă bucașile vasului spart^o, George se plec^o se-i ajute în^ocă.

M^oările lor^o se atinseră și când ochir ei dinaintea privirei înfocate a tinerului se lăsară în jos^o un^o fior^o lina cutreeră f^oința ei gingașă.

Nic^o unul^o nu vorbi nic^o un^o cuv^ont^o și ambii simțiră cum în inimile lor^o se furiș^oă o bucuria ascunsă.

Ambii erau at^oât^o de distrași, înc^oât^o nu luară de s^omă intrarea contesei, până când ac^osta cu fați veselă, din care altm^ointre se putea ved^oe agitațiunea, de care era stăp^onită d^oise: — Ce faci aici George? Ce s'a întmplat^o cu frumosul^o meu vas^o?

La glasul^o mamei tinerul^o se ridică și respunse cu iuțelă: — De o mie de ori iertare, iubită mamă, eu am fost^o nenorocos^o a-ți sparge acest^o vas^o și domniș^oră Șorley a venit^o se-mi ajute a stringe bucașile. Dar voi^o

cercă a-mi repară ac^oastă greșelă aduc^ondu-ți alt^o vas^o din Roma, căci acolo am ved^out^o destule de aceste.

Vorbele lui George aduseră pre Leonia în incurcătură. Nu av^o curaj^o a rost^o nic^o un^o cuv^ont^o, căci privirea imperativă alui George i dem^ondă tacere. Se rădică inspăim^ontată și cu bucașile culesc voi a eși din odaia.

Contesa ins^oe o opri d^oic^ondu-i: — d-ta apar^o at^oât^o de sup^oerată, domniș^oră Șorley, înc^oât^o se-ar pot^oe crede, că d-ta ești cea vinovată și nu feciorul^o meu; d^o-le pace la h^orbur^o și tr^oamite un^o argat^o s^oe le curățescă de aici.

— H^orburile sunt^o ascuțite, contesă, și pot^o s^oe vate^ome pre cineva, de aceea cu permisiunea d-tale le voi^o duce eu și voi^o tr^oamite tot^oă de-odată și cameriera, — contrariă Leonia cu linisce prefăcută și se dep^oartă cu inima băt^ondă și fiind^o cu totul^o uimită de portarea lui George, care din acest^o minut^oă în ochir ei deveni un^o cavaler^o în tot^oă privința.

*

— Credeam, că voesc^oeră călăt^ori la Paris^o, George? — vorbi lady Syna după câteva đile după întmplamintele descrise mai sus^o, — promisiunea și implinirea acelei-a sunt^o înaintea mea numai două lucrur^o, — domnule frate.

— Aș^o fi avut^o cea mai mare v^oiă s^oe călăt^ooresc^o, dar ved^o tu, că amicul^o meu nu se p^ote desp^orti de casa noastră, respunse George cu alusiune.

— Oh, slab^o argument^o! — contrariă Syna roșind^o.

— D^oecă il^o vei tractă tot^oă așa de rece, atunc^o nu vei pot^oe negă, că el^o nu te adoră. Dovadă e imprejurarea că planul^o meu, ca s^oe călăt^oorescă cu mine la Paris^o, el^o l'a primit^o cu orecare neplăcere.

— D^oecă vei vorbi tot^oă astfel^o George, iți spun^o serios^o, că me superă; amicul^o teu este în ochir mei mai mult^o dec^oât^o indeferent^o, nu-l^o pot^o suferi.

— Asta nu-o pot^o pricepe, deorece el^o e un^o om^o frumos^o, care a inferb^ontat^o mințile multor^o fete, ăr ce se ține de talentele lui, el^o e de o variațiune d^omnă de admirat^o. Mi-ar plăc^oe s^oe am insușirile lui frumose.

— T^ote pot^o fi adev^oerate, eu ins^oe nu împ^ortășesc^o vederile tale.

— Nu-i lucru măgulitor^o a fi adorată de un^o om^o cu at^oâtă importanță? Eu în locul^o teu aș^o fi înc^ontat^o!

— Tu în locul^o meu ai g^ondi de tot^oă altfel^o, George; dar n'am timp^o a ascultă mai departe absurditățile tale, asept^o pre domniș^oră Șorley, ca s^oe continuăm^o noula duet^o, dec^o lasă-ne în pacc!

— Dar concede-mi s^oe răm^oă aici s^oe ascult^o și eu; v^oe voi^o face serviți^o v^oe voi^o înt^oree notele.

— U^oit^o, că mamei nui-ar căd^oe bine aceea, — contrariă Syna de jum^oătate invoidu-se.

— D^onsa a lăsat^o s^oe-se cetescă cea din urmă vorbire a tatei ținută în parlament^o. Haid nu fi așa rig^orosă fața de fratele teu, care și așa numai de cur^ond^o s'a întors^o din esil^o.

— Inc^oât^o pentru mine poți răm^oă, George, deși sci^ou, că mama m^oe va dojeni de cumva va veni la cunoșcința acestui lucru.

— Și pentruce?

— Pentrucă de-oparte va g^ondi, că tu ne conturbi, de altă parte — de altă parte —

— Voi g^ondiți, că eu nu m^oe pot^o uită la o fața frumosă, fără a m^oe îndrăgost^o. Te înțeleg^o destul^o de bine, sori^oră; nu-ți fi^o frică ins^oe, căci eu nu-s^o de aceea, car^o la moment^o se înv^opăieze. (Va urm^o.)

PAZITORULŪ DE MUSEU.

Humoristică de Eugen Schmitt. — Tradusă de O.

II.

Dr. Vilhelmi, profesorul suplentă era în hotelul „la Coronă“ și apărea ca unul, căruia i s'a întâmplat ceva teribil și care se frământa cu gândul, să-și facă capăt dîlelor sale cu mîna sa. Înaintea lui stetea o epistolă scrisă de mîna femeiească, care suna astfel:

— Ce ai făcută, pentru D-đeu! Tu ai considerat pre tata ca pre pázitorulă museului și te-ai purtatú fôrte necuviinciosú cu dînsulă, ba i-ai concredutú chiar și epistola să mi-o înmanueze. Tatălă meu s'a juratú a nu-și dá învoirea la cásatoria nóstră. Decumva nănașulă nu ne va puté ajutá, atunci... s'au sfîrșitú tóte. Vreu să morú și pánă atunci rămânú a ta credinciosá

Agnes Beiner.

Afară în coridorú se auđi unú pașú linú, o túsă înădușitá și cineva bătú în ușă, apoi, la envéntulă „întră“ pronunțatú mecanice de Vilhelmi, se ivi unú d-nú bătránú, micú de staturá, a cărui față, juvenilă și de o roșățá plăcutá, stetea într'unú contrastú curiosú cu pîrulú seu albú ca néua. Pe față-i fără barbă schinteiau doi ochișori, cari apăreau tocmai așa de scrutători, pe câtú erau de vioi și înșelători seu seducători.

D-lú celú micú modestú îmbrăcatú în haine negre, cu o mișcare de mánă salutá pre Vilhelmi đicendú: — Sum fericitú a vorbi cu d-lú Dr. Vilhelmi?

— Acesta e numele meu, — rîspunsé amorzatulú desperatú și apoi adause: — Cu ce Vê potú servi?

— Eu sum profesorulú Baumgarten, — rîspunsé d-nulú celú micú.

— Așa? — strigá Vilhelmi continuândú, — renumitulú orientalistú?

— Orientalistú, da! Cumcă sum de mare renume, e altá întrebare, preste acésta va decide posteritatea. Eu însé nu am venitú la d-vóstră în treburi orientale, ei în tréba unei domnișóre, care este finuța mea, adecá în afacerea domnișórei Agnes Beiner.

— Cum să-ți mulțămescú, — rîspunsé Vilhelmi mai ușuratú, — pentru amabilitatea cu care ne sprijinesci!

— Delocú nu-mi mulțámí, — rîspunsé profesorulú Baumgarten, — deórece afacerea acésta imi place cu multú mai tare, decátú îți închipuesci d-ta.

— Acuma ascultá urmátórele: Celú multú preste dóuê ore te așteptú în „Vilhelmsgarten“, care e situatú în partea nordicá a orașului. Ea este celú mai plăcutú locú de petrecere din acestú orașélú și fie-care báiatú îți póte arátá drumulú, ce duce acolo. Eu te așteptú nesmintitú acolo. Celelalte vorú urmá. — Apropo, cum stá lucrulú cu disputa científică, ce o avuráți cu colegulú Beiner?

— Acuma am altá părere despre lucrulú acela, — rîspunsé Vilhelmi, — ba chiar că nici nu sum aplicitú

a mai susținé declarațiunile mele de atunci, în urma scrutárilorú și a pracsei mele de pánă acuma.

— Fôrte bine! — rîspunsé profesorulú Baumgarten, — împrejurarea acésta să ni-o însemnámú, pentrucá e de mare ponderositate.

— Așadará la revedere d-le Doctorú în grădiná Vilhelmsgarten!

*

În fie-care đí după améđi, chiar și pre timpú rêu, profesorii Beiner și Baumgarten se obicinuiserá laolaltá a face câte o preumblare, ce de comunú se finia în Vilhelmsgarten. Acolo ámbir d-ni, profesorulú Beiner, care era de 60 ani și profesorulú Baumgarten de preste 70 ani de bătráni, máncau și beau ceva rēcoritorú și apoi porniau cãtră casá. În preumblarea de astáđi dînsii aveau o petrecere de totú vioie, cea-ce se putea vedé din gesticulațiunile lui Beiner, cari erau de totú șóde.

— Și eu îți mărturisescú colega, — repeți profesorulú Baumgarten, — că d-ta dátoresci cu o satisfacere junelui, ce-lú pomenești.

— Eu? lui cu satisfacere? Aceea încá ar fi una. Adecá eu să mă rogú de iertare, când elú m'a vátámatú?

— Eu nu sum juristú, decá d-ta totúși nu vrei să-mi cređi, că la o abatere se considerá: vina și intențiunea cea rea, atunci te vorú chiarificá despre acésta colegii dela cealaltá facultate. La tótá întemplantá tinerulú n'a avutú intențiunea, ce i-o atribui, ba din contrá d-ta i-ai datú ansá. Mai întâiu l'ai înșelatú, când l'ai făcutú să cređá, că d-ta ești pázitorulú museului și prin urmare a fostú în dreptú, tractándú-te de atarele. Cum-cá, pre lângá aceea ai mai auđitú și de acelea, ce nu-ți erau pe placú, érá e vina d-tale, deórece te-ai furișatú într'unú modú prea indiscretú în confidența junelui amintitú.

— Védú deja, că aici se tractézá de o conjurațiune în contra mea. D-ta ești d'o pánzá cu muierea și copila mea. Majoritatea este în contra mea și firesce că voiú fi învinsú; dará deocamdatá voința mea, vréu ca să se împlinescá, decá chiar cu toții ați face orice opoziție. Omulú acela totú mereu mi-a fostú contrarú, m'a atăcatú chiar și în treburi científice și acésta nici-când nu-i voiú ierta-o!

— Și eu îți declarú hotáritú, că tinerului d-tale colegú îi pare fôrte rêu de ataculú comisú și că din rivalú de odiniórá a devenitú celú mai conscientú aderentú alú d-tale. Dará, écá-ne sosiți în Vilhelmsgarten, privesce numai, tinerulú, despre care vorbirámú, tocmai șede colo pre o bancá. Ce întemplanté binevenitá!

În momentulú acesta Baumgarten și apucá pre Beiner de brațú reținéndulú, de-órece acesta voia să se re-întórcá fără de a đice ceva. Tot-odatá făcú semnú junelui, care numai decátú se apropiá cam perplecsú,

apoi lui Beiner îi șopti: — Dă ocaziune celui puțin tinerului, ca să te roge de iertare. Cugetă și la aceea, că ne aflăm într'unu locu publicu, că nu trebuie să uite omul de datorințele lui față cu colegii, apoi că junele acesta are cele mai bune gânduri. — Această avu efect. Profesorul Beiner era așa de perplexu, încât nu scia că fără vóia lui este ținutu încă cu putere și când Vilhelmi stetea acuma înaintea lui și într'unu tonu rugătoru îi dicea: — Mă rog de ertare, d-le profesor și apelezu nunumai la marinimea și filantropia, ce vă caracterisază, ci și la inima de părinte a d-vóstră! — Profesorul Beiner își valoră în fine inima-i cea bună și în locu de a năpăstui și a măhni pre rivalul său, îi întinse chiar și mâna, dicându: — A fostu unu lucru de totu comicu, capitulez; deórece d-ta ai o putere fórt mare; precând eu sum numai singur. Credă însă d-le colegu tineru, că d-ta ai fi fostu mai bunu unu generalu decâtu profesor.

— Tóte ca tóte, însă nu-mi póte încăpé în capu, cum ai pututu câștigá în partea d-tale pre acestu simulantú sfântocu, care, fiindu mai bêtrânu cu câțiva ani, se numesce amiculu meu paternelu. Avându și acesta în vedere, depunú armele și te rogú, să-mi ajuți la o micuță pedépsă, de care nu potú să cruțu pre rebelele mele muierii de a casă.

(Va urmá.)

Literatură poporală.

Poesii poporale culese de Ioan Mureșanu.

— *Lelică, dragă lelică!*
Nu mă călcă pre opincă,
Că eu știu de ce ți frică;
Nu mă călcă pre picioru,
Că eu știu de ce ți doru;
Nu mă călcă pre obdele,
Că eu știu de ce ți jele.
Jele ți mândrucă jele
După vorbuțele mele,
Jele ți și ți bănatu,
Pân' ce-ai disu că m'ai lăsatu,
M'ai lăsatu că te-am lăsatu,
M'ai uritu că te-am uritu,
Mie să-mi fi trebuitu
Și astăzi ne-amu fi iubitu,
Să-mi fi trebuitu tu mie
Ne-amu fi dusu în comunie.

*

— *Multu mă miru bade de tine,*
Ce pământu negru te ține
De ni vii séra la mine,

* *

— *Me ține pământu cu flor,*
Când te vedu mă ieu fior,

*

— *Mândră nu te chinu,*

Mâne séra voi veni.
Că și-a séra n'am gătatú
Și la tine am plecatú,
Dar a fostu vremea noróșă
Și cărarea întunecóșă
Lunecai în altă casă,
Unde-i mândra mai frumóșă.
Mai frumóșă decâtu tine
Sémână mândră cu mine,
La statură, la umblatú
La gură, la sêrutatú.

Aforisme alese despre femei, amoru și căsătorie

Estrase din diverse colecțiuni de Jeronim Baritiu.

Plăcerea de a contrađice póte deveni la femei atâtu de intensivă, încatu viața li se amăresce, decâtu li se mai ofere ocaziune de a contrađice.

Fr. Ehrenberg.

* * *

Cu douăzeci de ani virgina întreba: „Ce față are?“ Cu treizeci: „Ce pozițiune are?“ Cu patruzeci: „Unde e?“

H. Thom.

* * *

Pentru secsulú femeninú acelu momentu esereită efectulú celú mai deprimatoru, când observă, că sforțările vanitații rămânú numai sforțări vane.

J. Huschak.

* * *

Inceputulú amorului e dulce, sfirșitulú său veninú.

Fleming.

* * *

Ceea ce face că cei înamorați nu se urescu, când suntú la olaltă, e împrejurarea, că ei vorbescu totdeuna despre sine.

La Rochefoucauld.

* * *

Amorulú nu e amoru, decâtu elú se póte amestecá cu considerațiunilú laterale.

Shakespeare.

* * *

Cérta amanților e învoirea iubirei.

Terentiu.

* * *

Spiritulú nu va înlocui nici odată gurița, ce se lasă să o sârui cu înfocare.

Geibel.

* * *

Scii tu ce va să dică a iubi și a fi refusatú? Acesta nu e o durere ca altele. Decă cineva își ia ađi ceva, apoi mâne învētu a mă lipsi de elú. Decă sum rănitú, am ocaziune a mă esereită în vindecare. Dar când iubirea mea e tractată ca o nebunie, atunci se dá de minciună ceea ce e mai saeru în inima mea.

Hebbel.

Diverse.

Sciri literare. — Au apărută :

Gramatica elementară a limbei germâne cu deprinderi de tradusă germâne și române vërite printre regule și cu vocabulele trebuincioase la aceste de Ionu Maximu, prelucrată din manuscrisul și întocmită pentru școlile medii și civile, precum și pentru usul privată de Nicolau Pilția, profesorul la gimnasiul român gr. or. din Brașov. Se estinde pe 288 pagini și costeză 1 fl. 40 cr.

Geografia Ungariei și elemente din geografia generală pentru școlile populare de Dr. Nicolau Popu, conectorul, profesorul și asesorul consistorialu, revădută și îndreptată mai alesu cu privire la date statistice de Nicolau Pilția, profesorul la gimn. rom. gr. or. din Brașov. (Tote drepturile rezervate). Edițiunea a șaptea cu charta Ungariei. Costeză 25 cr.

Aritmetică pentru școlile populare de F. E. Lurtz, tradusă de unu învățatoru după a noua ediție germână. Anulu I și II de școlă. Numerii dela 1—10, 10—20 și 20—100. Prețulu 20 cr.

Musica. D-lu Ioană L. Hosszu, profesorul de preparandie în Gherla, publică invitare la abonamentu pentru lucrarea sa intitulată „Musica.“ Această lucrare va avé 2 părți: prima sub titlulu „Școlă noteloră“ va cuprinde instrucțiunea atâtă teoretică, câtă și practică; a doua „Armonia teoretică și practică“ va arătă modulă pentru instruirea și aplicarea armoniei musicale. Prima va avé 80 pagini, a doua 350. Prețulu ambeloră va fi 6 fl. Fie-care parte se pôte abonă și separată cu câte 3 fl. Lucrarea numai atunci se va pune sub tipar, când se voru adună destui abonenți, pentru ca să se acopere cheltuielile. Învățătorii și studenții potă avé această lucrare și cu prețu redusu.

Catechismulu lui Deharbe. Încă la 1865 elevii gr. cat. români din Viena au tradusă și publicatū tomulu primu din Catechismulu lui Deharbe. Totu aceia au tradusă mare parte din tomulu alu doilea; acestu manuscrisul a ajunsu în posesiunea societății Alexi-Șincaiană din Gherla, ai cărei membri l-au revădutu, l-au întregit și l-au datu sub tipar, publicându totodată invitare la abonamentu cu 1 fl. 60 cr. Societatea a decisu să publice opulu întregu, care e împărțitū în 4 tomuri. Tomulu primu și alu doilea tratéză despre credință, alu treilea despre morală și alu patrulea despre mijlocele grației. Dacă se voru află destui subscritori cu câte 1 fl. 40 cr., se va retipări și tomulu primu.

Tipiculă preoteșcū. Reverendissimulu D-nu Titu Budu, vicariulu Marmăției, care a îmbogățitū literatura noastră bisericăscă cu mai multe lucrări de valoare, acuma a pus sub presă lucrarea sa intitulată „Tipiculă preoteșcū.“

Sesiunea de primăveră a Academiei române va începe la 15 Martie. Evenimentulu literar celu mai principalu, ce se va produce în această sesiune, va fi de sigură discursulu, pe care ilu va pronunță nolu academicianu d-lu D. C. Olănescu, asupra marelui nostru poetu Vasiliu Alecsandri. D-lu Olănescu va vorbi despre activitatea lui Alecsandri, ca poetu, ca autoru dramaticu și ca omu politicu. Totu în această sesiune va vorbi d-lu I. Kalinderu asupra episcopului Melchisedec și asupra episcopatului român. Elogiulu lui Cogălniceanu va fi făcutu în sesiunea anului 1895. Academia va procedă la alegerea unui membru în secțiunea

istorică și a președintelui ei, în locul defunctului Barțiu. Candidatura la presidenție a d-lui Esarcu, actualu membru corespondent, e susținută puternic din partea d-lui Dim. Sturdza.

Kossuth, care a proclamatū revoluția din 1848, care pre sine s'a proclamatū de guvernatoru, iar familia domitoră de Habsburgū de detronată, care apoi nereușind cu planurile și acțiunile sale ca esilatū s'a refugiatū în Italia: — a muritū în 20 Martie a. c. n. în Turinu în etate de 92 ani. Din acestu incidentu Magiarii fără deosebire de partidă au îmbrăcatū doliu și au făcutū moțiune, ca osămintele acestui mare barbatū alu lorū să se aducă în Ungaria. Astfelu Vineri în 30 Martie n. cortegiulu va sosi la Pesta dimpreună cu remășitele pământesci ale soției și ficei sale, cari fură desgropate din cimitierulu din Genua.

Deslegarea logografului din Nr. 3 a. c. alu revistei nōstre este următorea:

Milan	Italia	Neapole	Egipt	Rosior	Vicariu	Albac
-------	--------	---------	-------	--------	---------	-------

Inițialele cetite de susu în josu dau numele revistei „Minerva“, iar finalele de josu în susu dau numele redactorului acestei revistei „Curtean.“

Bine o au deslegatū:

Domnișorele: Maria Ciobanu, Nădăselu; Eugenia Vesalonu, Illyó; Elena Cosma, Marinu; Minerva Viteză, Teca; Catarina Chirița, Bucovețu; Maria Drăganu, Nădăselu.

Domnele: Victoria Dragă n. Târđiu, Faz. Varsandū; Elisebeta Marcu, Sângeorgiulu rom.

Domnii: Ioană Cărcu, Vasile Marcu, Niculae Popu și Iuliu Danciu, Gherla; Alesandru Oct. Suci, Brașov; Ioană Șerbanu, Năsăudū; C. C. Irimia, Sosmezó; Valeriu Sassebesi și Octavianu N. Popu, Blașiu; Ioană Hulpușu, Alamorū; Niculae Onciu, Uzdinū; Ioană Tinișu, Ormanu; Niculae Țințariu, Petruvasila; Ioană Marinu, Sebastianu Stanca, Andreiu Badiu, Sibiu; Leonidas Domide, Bodescu Nicolau, Bistrița;

Premiulu Pa dobânditū: D sora Catarina Chirița, Bucovețu.

Fiindcă în locu de semință de napi de Eckendorf se vinde alta sub numirea de „originală“ și „nobilitată“, **administrățiunea moșiei Borries din Eckendorf** (Germania nordică) în interesulu publiculu economicu își ține de datorință a aduce la cunoștință, că

SEMINȚA ORIGINALĂ de NAPI de NUTREȚU
de Eckendorf,

calitatea cea mai bună

se adă în Austro-Ungaria numai la neguțătoria de semințe

Edmund Mauthner

din Budapesta,

deorece moșia Eckendorf începându din estū anū până în 1898 semință de napi lifereză singurū și numai numitei neguțătoriei, care și trimite gratis și franco catalogulu său de semințe oricui ilu cere.

Pilulele pentru curățirea sângelui

mai nainte numite „Pilulele universale“ ale lui

I. P S E R H O F E R

merită cu totu dreptul numirea din urmă, de-ore-ce în faptă sunt foarte multe bôle, la cari aceste pilule au probatî efectulî lorî escelentî.

De mai multe decenii sunt aceste pilule lățite și puține familii se vorî afla la cari arî lipsi o mică proviziune din acestî medicamentî de casă escelentî.

S'au recomandatî și se recomandă de cătră mulți medicî aceste pilule ca medicamentî de casă, cu deosebire în contra tuturorî suferințelorî, ce provinî în urma relei mistuirei și constipații precum: perturbarea în circulațiunea feriei, suferința de ficatî, slăbirea mațelorî, colica cu vînturî, congestiunea la creeri hămoroide (vîna de aurî) și c. l.

Prin proprietatea lorî purificătore de sânge au cu deosebire bunî efectî asupra anemiei și asupra bôlelorî ce izvorescî din acestă, precum: gâlbinare, dureri de capî nervose ș. a. m. Aceste pilule purificătore de sânge lucrăză așa de ușorî, încătî nu prîncinuescî nici cele mai micî dureri și pentru aceea le pôte folosi și cele mai slăbite persoane chiar și copii fără nici o temere.

Aceste pilule purificătore de sânge se prepară veritabile singurî numai în farmacia „zum gold. Reichsapfel“ a lui I. Pserhofer Singerstrasse Nr. 15 la Viena și costă o cutiă cu 15 pilule 21 cr. v. a. Unî solî cu 6 cutiî costă 1 fl. 5 cr., trimițendu-se nefrancatî cu rambursă 1 fl. 10 cr. Decă se trimite suma banilorî înainte, costă unî sulî cu pilule 1 fl. 25 cr. inclusive francare, 2 sulurî 2 fl. 30 cr., 3 sulurî 3 fl. 35 cr., 4 sulurî 4 fl. 40 cr., 5 sulurî 5 fl. 20 cr., 10 sulurî 9 fl. 20 cr. Mai puținî de unî sulî nu se pôte espedă.

N. B. În urma lățirii lorî celei marî, se imiteză aceste pilule sub diferite forme și numiri, de aceea se face rugarea a cere anume „Pilule purificătore de sânge ale lui I. Pserhofer și numai acelea sunt veritabile, a cărorî instrucțiune pentru folosire este provădută cu iscăliturî I. Pserhofer și cari pörtă pe capaculî cutiei totî aceeași iscălitură în colóre roșiă.

Dintre nenumăratele scrisorî, prin cari consumenții acestorî pilule mulțamescî pentru redobîndirea sănătății după cele mai varii și grele bôle, lăsămî se urmeze aci puține numai, cu observarea, că ori-cine a întrebunțatî odată aceste pilule, le recomandă mai departe.

Köln, 30 Aprilie 1893.

Stim. D-le Pserhofer! Binevoesc de a-mî trimite erăși 15 sulurî din escelele D-Tale pituri pentru curățirea sângelui cu rambursă postală. Cu a-căstă ocazie Vê aducî mulțamirile mele pentru efectul de minune alî pilulilor D-tale. Cu distinsă stimă,
Franz Pavlistik. Köln, Lindenthal.

Hrasce lângă Flodnic 12 Sept. 1887.

Stim. D-le! A fostî voiața lui D-șeu că pilulele D-v. au ajunsî în mânilor mele, și rezultatulî dela acestea îlî atribui D-v. Mă recisemî în patulî de leusî astfelî încătî nu mai puteam lucră și ași fi sigurî deja mörta, decă nu m'ar fi scăpatî minunatele D-v. pilule. D-șeu se vê binecuvințeze de miî de ori. Am confiența, că pilulele D-v. m'ê vorî face de totî sănătoșă, așa precum a folositî și altora.
Theresia Kuitc.

Wiener-Neustadt. 9 Dec. 1887.

Stim. D-le! În numele mătușei mele de 60 ani îșesprimî cea mai căldurșă mulțamire. Densa a suferitî 5 ani de catarî la stomacî cronicî și de apă. Vieta î era unî chinî și se credea deja de perdută. Prin întemplantă a

scăpatî o cutiă cu escelele Dv. Pilule purificătore de sânge, și după o întrebunțare mai îndelungată s'a vindecătî.
Cu distinsă stimă,
Iosefa Weinzettel.

Eichengraberamt bei Gfuhl,
27 Martie 1889.

Stim. D-le! Subsemnatulî se rögă a mai trimite 4 sulurî cu pilulele Dv. în adevărî folositore și escelente. Nu potî întrelăsa fă a-că se Vê esprimî recunoscința mea în privința valôrî acestora pilule, și le voi recomanda unde numai se va putî tuturorî suferințilorî. Vê autorizez, ca acestă a mea mulțamită să o folosiți după placî și pe cale publică.
Cu distinsă stimă Ignaz Hahn.

Gotschdorf bei Kohlbach, Oestr.
Schlesien, 8 Oct. 1888.

Stim. D-le! Vê rogî a-mî trimite unî sulî cu 6 cutiî din pilulele Dv. universale purificătore de sânge. Numai minunatelorî Dv. pilule am se mulțamescî, că am scăpatî de o suferință de stomacî, care m'a chinutî 5 ani. Aceste pilule nare se-mî lipsescă nici odată și esprimî prin acestă mulțamirea mea cea mai căldurșă. Cu cea mai mare stimă, Ana Zwickl.

Liqner din plante de Alpi dela W. Ottm. Bernhard din Lindau în contra tuturorî greutăților la stomacî. O buteiă 2 fl. 60 cr., o jumătate buteiă 1 fl. 40 cr.

Ca veritabile suntî a se privi numai acele pilule, a cărorî instrucțiune este provădută cu iscălitura I. PSERHOFER și cari pörtă pe capaculî flă-cărei cutiî totî aceeași iscălitură în colóre roșiă.

Susamintitele specialități se află și în Budapesta la farmacistulî I. von Török, Königsgasse 12.

6-12

Alifă americană, celî mai bunî mijlocî în contra tuturorî suferințelorî reumatice: durerilorî la șira spinării, junghiuři, ischiasî, migrenă, dureri nervose de dinți, dureri de capî, junghiuři la urechi etc. 1 fl. 20 cr.

Esentă pentru ochi, de Dr. Romershausen pentru întărirea și conservarea vederii, în flacone originale à 2 fl. 50 cr. și 1 fl. 50 cr.

Minunatulî balsamî englezescî o sticlă 50 cr.

Prafuri în contra tusei, Fiakerpulver în contra catarului, răgușelei etc. 1 cutia 35 cr., cu trimiterea franco Franzbranntwein cu séu fără sare o sticlă 70 cr. [cată 60 cr.

Balsamî contra degerătorei de I. Pserhofer, de mulți ani recunoscutî ca celî mai sigurî remediî contra suferințelorî de degerătură de totî felulî, precum și spre vindecarea ranelorî forte învechite, 1 borcanî 40 cr., cu trimiterea francată 65 cr.

Helso sen Gesundheitssalz unî remediî escelentî în contra catarului, la stomacî, precum în genere în contra tuturorî suferințelorî ce provinî dela mistuirea neregulată, unî pachetî 1 fl.

Balsamî în contra gusilorî mijlocî probatî în contra umflăturii la gâtî, unî flaconî 40 cr. cu trimiterea francată 65 cr.

Esentă de vieta (Picăturile din Praga) în contra stomacului stricătî, mistuirei rele, greutăți de totî felulî, unî medicamentî de casă escelentî, 1 flaconî 22 cr. 12 flacone 2 fl.

Prafuri în contra asudărei piciorilor. Acestî prafî delătură și mirosulî neplăcutî, conservăză încălțăminte și este probatî ca nesticăciöse. Prețulu unei cutiî 50 cr., cu trimitere francată 75 cr.

Suculî-Spitzwegerich, unî medicamentî de casă forte eu-lui. răgușelei, tusei spagmodice etc. 1 sticlă 50 cr. 2 sticlute dimpreună cu trimiterea franco 1 fl. 50 cr.

Pomada Tannochinin de I. Pserhofer, de unî lungî șirî de ani recunoscută de medicî ca celî mai bunî mijlocî pentru crescerea părului. Unî borcanî elegantî ajustatî 2 fl.

Plastru universalî, de prof. Steudel, la rane din lovitură și la umflături învechite, ce se spargî periodicî la picior, la degetî, la rânile și aprinderile de țite și la multe alte suferințe de acestî soi s'a probatî de multe ori. Unî borcanî 50 cr. cu trimiterea francată 75 cr.

Sare universală purgativă, de W. Bullrich. Unî medicamentî de casă escelentî, contra tuturorî urmărilor digestiunei stricate, precum: durere de capî, ameteală, căreei la stomacî, acrelă în gâtî, suferințe hămori-dale, constipațiune etc. Unî pachetî 1 fl.

Afară de preparatele aci amintite se mai află tôte specialitățile farmaceutice indigene și streine, anunțate prin tôte diarele austro-ungare și la casî, când unele din aceste specii nu s'ar afla în depositî se vorî procura la cerere promptî și ieftinî.

Trimiterile prin postă se efectuează iute, decă se trimite prețulî înainte, comande mai marî și cu rambursă a prețului.

I. PSERHOFER,

farmacia „zum goldenen Reichsapfel“ WIEN, I., Singerstrasse Nr. 15.

Francu se efectuează acele comande marî, decă se trimite mai nainte și resp. porto postalî, în casulî acesta speșele postale suntî multî mai ieftine, decătî la trimiteri cu rambursă.